

Herrnhuts Brödramission

nr 4 2024

Julens budskap

Advent är här – en tid för förberedelse, förväntan och reflektion. I adventstidens stillhet påminns vi om ett av historiens största mysterier: att Gud blev människa. Inkarnationens mirakel innebär att Gud, driven av sin oändliga kärlek, valde att träda in i vår värld inte med makt och prakt, utan ödmjukt och enkelt, som ett litet barn.

I Galaterbrevet läser vi: "Men när tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född

av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt." (Gal 4:4–5). Evangelisten Lukas skriver: "Ty idag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren." (Luk 2:11). Dessa ord är för många välbekanta och förknippas med julens stämning. Men bortom den poetiska klangen finns en djup sanning som talar direkt in i vår tid och situation.

Vi lever i en värld fylld av oro. Kriget i Ukraina fortsätter att orsaka ofattbart lidande, och Rysslands förändrade kärnvapendoktrin skapar en känsla av osäkerhet. Samtidigt väcker konflikten mellan Israel och Hamas starka känslor och skördar fortfarande oskyldiga liv. Vi hör om människor som hålls gisslan i mörka tunnlar och kan inte låta bli att tänka på deras lidande. Klimatförändringar, stormakters militära kapprustning och ekonomisk oro gör framtiden oviss. Mitt i denna kaotiska värld kan det kännas svårt att hålla fast vid hoppet.

Men julens budskap bryter igenom mörkret. Det är ett budskap om hopp och frid, ett evangelium som lyser starkare än alla världens konflikter och orättvisor. Julen påminner oss om vår oförmåga att älska Gud och varandra fullt ut, och om vår benägenhet att dras

mot synden. Samtidigt förkunnar den Guds uthålliga kärlek till oss – en kärlek som kallar oss till omvändelse och tro. Genom Jesu liv och död erbjuds vi frälsning, och som döpta och troende får vi kalla oss Guds barn. Ändå behöver vi, också som kristna, dagligen vända oss bort från synden och rikta vår blick mot Kristus, "trons upphovsman och fullkomnare" (Heb 12:2).

Barnet i krubban är början på en berättelse som når sin klimax på Golgata kors – en räddningsaktion för hela mänskligheten. Galaterbrevet påminner oss om att Jesus kom för att friköpa oss från lagens krav, krav som vi aldrig själva kan uppfylla. Genom sitt fullkomliga liv och sin död i vårt ställe ger han oss räddning. Apostlagärningarna säger det tydligt: "Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under

himlen finns något annat namn som kan rädda oss.” (Apg 4:12).

Detta är julens djupaste innebörd: Jesus kom för att rädda oss från syndens slaveri, från mörker, hopplöshet och död. Han erbjuder oss liv – inte vilket liv som helst, utan ett liv i gemenskap med Gud. Paulus beskriver det så här: ”Så att vi skulle få söners rätt.” Genom Jesus får vi inte bara frälsning; vi får också kalla Gud för vår Far.

Mitt i allt detta påminns vi om ett av Jesu mest älskade namn: Immanuel, som betyder ”Gud med oss” (Jes 7:14). Det namnet bär på ett löfte – att Gud inte är fjärran, utan nära. Han är mitt ibland oss, i världens kaos och i våra livs mest sårbara ögonblick.

När vi ser oss omkring och tyngs av världens konflikter och orättvisor får vi påminna oss om att Gud inte har lämnat oss. Julens budskap lyser som stjärnan över Betlehem och leder oss till Jesus. Det är ett ljus som inte bara ger oss hopp, utan också inspirerar oss att vara ljus för andra. Vi får sprida evangeliets budskap om frid, hopp och kärlek till en värld som desperat behöver det.

Som Paulus skriver: ”Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv genom Jesus Kristus, vår Herre.” (Rom 6:23). Detta är julens glada budskap – en Frälsare är född åt oss. Låt oss därför stanna upp denna jul och reflektera över ljuset som kom till världen, ett ljus som inget mörker kan övervinna. Amen.

- Daniel Källander

Herrnhuts Brödramission nr 4 2024

Ansvarig utgivare: Daniel Källander

Text: Daniel Källander, Christel Espenkrona

Layout: Christel Espenkrona

Bilder: C. Espenkrona, Unsplash, Adobe Stock

Rapport från missionsfälten i Uganda och Albanien

IUganda har Buwooya Brödräfsamplingskyrka tagit ett stort steg framåt genom att få licens att förrätta vigslar – en viktig milstolpe som stärker kyrkans roll i samhället. Församlingen växer stadigt, särskilt bland kvinnor och barn, och glädjen är stor över den välsignelse detta innebär. Dessutom planeras ett nytt skolprojekt på mark som köpts in med hjälp av generösa gåvor. För att detta initiativ ska kunna förverkligas under det kommande året behövs fortsatt bön och ekonomiskt stöd.

I Albanien firade Brödräfsamlingen 31 år av trofast tjänst. De sex församlingarna växer i gemenskap och ledarskap, med särskilt fokus på

att stötta barn, kvinnor och familjer. I Lezha pågår ett viktigt efter-skolan-program där barn får läxhjälp, leka och delta i kulturella aktiviteter. Programmet har blivit en trygg och utvecklande miljö, särskilt för barn från romska familjer. Även deras mödrar får regelbundet biblisk undervisning och socialt stöd.

Inför 2025 är målet att stärka ledarskapet och vidareutveckla barn- och ungdomsverksamheten, bland annat genom bibelläger och utbildningar. Vi är tacksamma för alla som står med oss i bön och ekonomiskt stöd – tillsammans får vi vara en del av Guds verk i Uganda och Albanien.

- Daniel Källander

JULMINNEN

När de första snöflingorna dalar i november händer något inom mig. En våg av nostalgi och eufori sköljer över mig, samtidigt som ett stilla vemod gör sig påmint när jag kikar ut genom fönstret. Jag tar på mig jackan, hoppar i kängorna och kliver ut i den friska luften för att känna på snön som faller i ett tyst, nästan koreograferat mönster. Det är som om hela världen förbereder sig för något stort – advent, väntans tid, är här.

Vi väntar alla på något. Kanske längtar vi efter att slå oss ner i soffan med glögg

och lussebullar tillsammans med familj och vänner. Eller så hoppas vi, innerst inne, på att få höra goda nyheter.

Det känns som om det var längesen något riktigt upplyftande nådde oss. Andra väntar på julens gåvor, inte bara för sakerna i sig utan för vad de symboliserar – att bli ihågkommen, sedd och älskad.

Mitt i all denna längtan och förväntan kan advent också ge oss en möjlighet att stanna upp. Kanske är det just nu vi borde låta de gamla, uppbyggliga orden från Bibeln tala till oss. Varför

inte ta tillfället i akt och läsa de texter som hör julen till? För i slutändan handlar julen om något mycket större än klappar och dekorationer. Den handlar om ljuset som bryter mörkret. Om hopplöshet som förvandlas till hopp.

När jag tänker tillbaka på min barndoms jular minns jag dem som årets absoluta höjdpunkt. Visst var det spänningen kring julklapparna som satte guldkant på firandet för oss barn. Men som vuxen ser jag hur mycket annat som betydde ännu mer – de små men betydelsefulla stunderna av trygghet och gemenskap. Det var min familj, vårt hem och de närmaste som delade julen med oss. Och så den stämningsfulla, kristna julmusikerna som strömmade ur TV:n och radion. Även om vår jul var rätt sekulär, fanns alla viktiga komponenter där.

Min barndom präglades av kärlek och värme. Mina föräldrar var närvarande och fyllde vårt hem med omsorg och uppmuntran. Trots att de arbetade mycket hann de alltid ge oss den tid vi behövde, och jag undrar fortfarande hur de lyckades balansera allt så väl. Jag minns också farfar och farmor, som bodde i samma hus som vi. Deras hem, bara en trappa ner, var som ett varmt och tryggt pensionat med helpension.

Farfar var den mest generösa och uppmuntrande person jag mött. Han och farmor bjöd alltid på kakor och kaffebröd – ett rent paradiset för oss barn. Även på julen var dem med och gav av sin kärlek till mig och min syster, ja hela familjen.

Julen var en tid då världen utanför vårt hus tycktes stå stilla. Dagarna kring julafton och juldagen hade en magisk stämning. Vi var samlade, och allt annat blev oviktigt. Kanske var vi världsfrånvända, men bara för en dag.

Även om vi inte talade särskilt mycket om Gud eller Jesus hemma, fanns det kristna inslaget där – genom TV-rutan, genom krubban och genom berättelser jag hörde från andra håll.

Jag minns julaftonskvällarna med värme. Efter dagens firande infann sig en ro och tacksamhet. Jag brukade lägga mina presenter på nattduksbordet, så att jag kunde titta på dem när jag vaknade på natten. Jag kände en mättnad – inte bara av maten, som jag åt med stor förtjusning (särskilt sillen!), utan också av själva friden och gemenskapen.

Det var kanske något herrnhutiskt över våra jular. Jag minns hur viktig den lysande stjärnan i mitt rum var för

mig. Den symboliserade något större, något som sträckte sig bortom vår lilla värld. Och även om mina julminnen är djupt personliga och subjektiva, bär jag fortfarande med mig den känslan av trygghet och värme.

Idag, när jag ser tillbaka, är det inte utan vemod. Många av de människor som fyllde mina barndomsjular med glädje har gått bort. Min mamma, som jag förlorade för sjutton år sedan, är en av dem jag saknar allra mest under julen. Saknaden blir särskilt påtaglig då, när allt är så stilla och eftertänksamt. Jag hinner känna sorgen, men också tacksamheten för allt jag fick. Om du också saknar någon under julen, vill jag säga: jag ber för dig och känner med dig.

För mig och min fru är det viktigt att hålla julen fri från kommersialism (så mycket vi kan i alla fall). Julen är en tid för eftertanke, bön och förväntan på Kristus, världens Frälsare. Jag tänker ofta på psalmen "Nu tändas tusen juleljus". Den påminner oss om att ljuset som en gång lyste över Betlehems stall fortfarande lyser för oss idag. Genom krubban, genom stjärnan i fönstret och till och med genom TV-rutan talar Gud till oss.

Måtte vi alla, denna jul, påminnas om det sanna ljuset som kommit in i världen; Jesus Kristus. Det är en berättelse som förtjänar att fortsätta berättas, generation efter generation.

- Daniel Källander

Ensamhetsminister - för gemenskap

Jul, jul, strålande jul! Nu är det jul igen och vi får förkovra oss i ljus, umgänge och mat i överflöd! För julen är ju den tid på året som är fylld med glädje och gemenskap, ljus, värme och kärlek för alla - överallt!

Ja, fast så är det ju inte riktigt för alla (eller innerst inne för de flesta av oss). Julen är en sån där tid som visserligen är fylld av glädje för många, men på samma gång en tid av ensamhet, ångest, oro, bråk och hopplöshet. När man inte känner att man kan leva upp till alla de förväntningar som TV, musik

och reklamkampanjer packar på oss kan man känna sig väldigt ensam. Stressen och pressen av att uppfylla förväntningarna kan också plocka fram det värsta i oss, och helt plötsligt var den där glada, fina högtiden inte så roligt längre. Och har man dessutom ingen att dela den med, ja då kanske julen är den absolut hemskaste tiden på året. För man är kanske aldrig så ensam som när till synes alla andra är tillsammans - fast inte jag.

En fjärdedel av alla svenskar från 16 år och uppåt lider av ofrivillig ensamhet.

En, två, tre och den fjärde känner sig ensam. Det är väldigt många. Så klart skiljer det sig mellan de olika åldersgrupperna: ungdomar och äldre lider mest av ensamhet och isolering, men alla kan så klart drabbas, och det är skadligt för både kropp och själ. Ofrivillig ensamhet är lika skadligt som rökning, förkortar livslängden och försämrar livskvaliteten och kostar samhället enorma summor varje år.

Vi svenskar är kanske överlag inte heller så bra på att hantera vår ensamhet. Vi lever ensamma i vårt individualistiska samhälle, ska klara oss själva så fort vi kan och så länge som möjligt. Nationalkaraktären är ganska tillknäppt och vi är rädda för att tränga oss på andra, rädda för att bli avvisade och framförallt rädda för att vara andra till besvär.

I Storbritannien tillsattes en ensamhetsminister 2018, alltså en minister för att tackla den växande epidemin av ensamhet som breder ut sig. Vad en ensamhetsminister skulle göra kan man sammanfatta ungefär så här:

En person som arbetar inom ett religiöst, andligt eller socialt sammanhang, såsom en präst, pastor, en annan religiös ledare eller socialarbetare, och har som huvudsaklig uppgift att erbjuda stöd, tröst

och andlig vägledning till dem som känner sig ensamma eller isolerade. Generellt sett inkluderar deras ansvar andlig rådgivning, gemenskapsskapande, besök och stöd, rådgivning om relation och offentliga tjänster.

Under 2019 lades två motioner i riksdagen om att även Sverige skulle få en ensamhetsminister, vilket inte verkar ha gått igenom. Däremot kan man få social aktivitet på recept. Det gäller främst för personer med funktionsnedsättning enligt LSS, men även äldre kan få det, beroende på var man bor.

Men frågan är: ska man verkligen behöva få en vän utskriven på recept?

Jag skulle vilja utfärda en utmaning till dig som läser detta - bli en ensamhetsminister!

Detta är något som egentligen borde tillhöra varje människas skyldighet gentemot sin nästa, och kyrkans i synnerhet. Då menar jag inte någon specifik organisation, utan du och jag, vi tillsammans som utgör Kristi kropp och är hans ambassadörer här på jorden. I Matteus 25 kan vi läsa om hur Jesus kommer skilja fåren från getterna när han återkommer, och hur sorteringen baseras på vad vi gör med andra människors utsatthet.

Det behöver inte vara så svårt trots att uppdraget kanske känns överväldigande när man ser helheten. Hur ska jag kunna hjälpa till i en värld full av ensamhet och misär där folk far illa till höger och vänster?

Börja med att säga hej till din granne som du kanske möter i trapphuset - då är du en ensamhetsminister! Våga småprata med någon du träffar på gatan eller affären - då är du en ensamhetsminister! Kanske stöter du på någon som ser ut att må dåligt, fysiskt eller psykiskt. Fråga då hur de mår och var en ensamhetsminister! När du berättar för någon om Guds oändliga kärlek och det hopp om evigt liv du har - då är du en ensamhetsminister. Sätter

du dig bredvid den som är ensam vid fikafikat - då är du en ensamhetsminister. Tar du dig tid att besöka någon, lyssna till någon eller ge goda råd - då är du en ensamhetsminister! Den enda egentliga kostnaden är tid, och oavsett vem du är och vad du gör så har vi alla lika många timmar på dygnet.

Men ibland är det en sån där dag då man har ett blytungt hjärta, rödgråtna ögon eller bara känner en till synes oändlig apati. De dagarna får du vara på den mottagande sidan och ge en annan slags gåva. Du får be om hjälp. Att be någon att finnas i din ensamhet är att ge en fin gåva, att låta någon hjälpa dig. Att få vara till besvär för någon annan är ofta att ge den personen en glädje i att faktiskt få kunna vara till hjälp, för att bli inbjuden i någons sårbarhet är en förmån. Vi är inte alltid så bra på att be om hjälp, att visa oss sårbara eller att blotta våra trasiga hjärtan, så ta till vara på de tillfällen då någon ber dig om hjälp.

Så detta är en uppmuntran att, särskilt under julen men egentligen varje dag, vara en ensamhetsminister! Våga sätt dig bredvid den som sitter ensam, ring den som behöver någon som lyssnar, ta en fika, bjud in den som är utanför. Var en ensamhetsminister!

- Christel Espenkrona

PROGRAM JANUARI & FEBRUARI 2025

Tis 31 december kl 17 - Nyårsbön med nattvard

Daniel Källander och Margareta Bengtsson

Mån 6 januari kl 15 - Missionsgudstjänst

Daniel Källander och Margareta Bengtsson

Ons 15 januari kl 15 - Afternoon Tea med bibelsamtal

Daniel Källander

Sön 19 januari kl 15 - Gudstjänst

Daniel Källander och Margareta Bengtsson

Ons 22 januari kl 17.30 - Vid bordet Daniel Källander

Ons 29 januari kl 15 - Afternoon Tea med bibelsamtal

Daniel Källander

Sön 2 februari kl 15 - Nattvardsgudstjänst

Daniel Källander och Margareta Bengtsson

Ons 5 februari kl 17.30 - Vid bordet Daniel Källander

Ons 12 februari kl 15 - Afternoon Tea med bibelsamtal

Daniel Källander

Sön 16 februari kl 15 - Gudstjänst

Daniel Källander och Margareta Bengtsson

Ons 19 februari kl 17.30 - Vid bordet Daniel Källander

Ons 28 januari kl 15 - Afternoon Tea med bibelsamtal

Daniel Källander

Evangeliska Brödräfsamlingen
Sibyllegatan 13
114 42 Stockholm

www.evangeliska.nu

info@evangeliska.nu
Tel. 08-660 09 07
PlusGiro 51202-0
SWISH 123 379 62 08